



Avui que el sol ens ha sorprès ben alt

JAUME COLL MARINÉ

Avui que el sol ens ha sorprès ben alt
i el dia ha estat prou bo amb nosaltres
(feia calor, però no gaire,
i el vent ens bufava, petit,
al clatell i darrere les orelles),
ens ha tocat dir-nos adeu un altre cop.
Marxava, carrer enllà,
enmig de gent i d'altres coses,
i m'anava girant de tant en tant, seguint-te,
mirant com te n'anaves,
que al cap d'uns quants carrers
he vist que ja no hi eres.

Després, un cop de vent, un vent molt fred,
ha fet picar porta i finestres
i ha esbarriat ocells i fulles,
papers i dies meus que no em sabia,
que cauen barrejats per dintre meu
–i el vespre se't fa amable
quan camines, vestida de molts anys,
per aquelles ciutats i aquells carrers
que no podré caminar mai, que t'han volgut
i que has volgut tantes vegades.
I el món, que s'ha fet gran,
fet de gent i de moltes coses.

COLL MARINÉ, Jaume (2018): *Un arbre molt alt*. Barcelona: Edicions 62.